

HASIČSKÉ

ZUZANA
POSPÍŠILOVÁ

ILUSTRACE
JOSEF POSPÍCHAL

POHÁDKY

bambóok

HASIČSKÉ

ZUZANA
POSPÍŠILOVÁ

ILUSTRACE
JOSEF POSPÍCHAL

POHÁDKY

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

HASIČSKÉ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6264. publikaci

Ilustrace Josef Pospíchal
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2016
Cover Illustration © Josef Pospíchal

ISBN 978-80-271-9286-1 (ePub)
ISBN 978-80-271-9285-4 (pdf)
ISBN 978-80-247-5739-1 (print)

Obsah

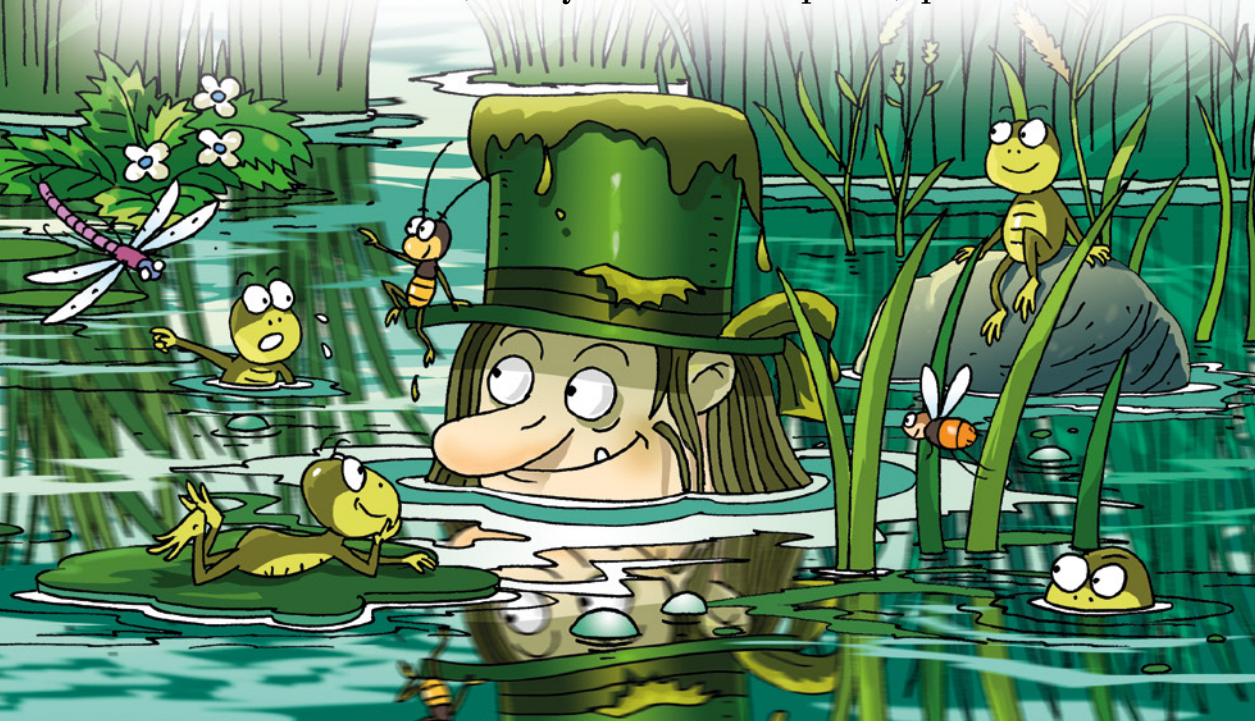
První hasič	7
Žebřík do nebe	12
Hasiči z cirkusu	18
Kočka zachránkyně	23
Hasič tělem i duší	28
Zvědavá jiskřička	34
Ukradený vůz	39
Zlomyslný vodník	45
Zachráněný čáp	51
Vtipálek	56
Lesní požár	64
Žízňivá cisterna	69
V pekle	75
Florián	81
Odvážná princezna Juliána	87
Mráček pomocník	92
Slůně	96
Čert Mariáš	103
Obr a skřítek	108
Ohnivec	113

První hasič

Bylo parné léto. Sluníčko svítilo jako o závod. Hrálo mnohem více než jiné roky. Lidé by si na teplo zvykli, ale pro úrodu to bylo neštěstí. Rostlinky potřebují k životu vláhu, a ta jim teď chyběla. Voda ve studnách pomalu vysychala. Jediné místo, kde se ještě voda držela, byl rybník, a tak tam lidé chodili s vědry a konvemi na zalévání a nosili si vodu domů nebo na pole.

„S takovou bude i rybník za chvíli bez vody,“ dělal si starosti dědeček, který seděl na zápraží, pokuřoval

dýmku a pozoroval zástupy lidí, kteří chodili k rybníku nebo od něj.

Není divu, že v takovém horku vypukl požár. Možná odskočila jiskřička od křemínku, možná se sluníčko podívalo přes kousek sklíčka, možná se stalo něco jiného, ale každopádně začal hořet stoh čerstvě usušené slámy.

„Hoří, lidičky, hoří!“ volala z plných plic vyděšená hospodyně, která byla u požáru nejbliž. Plameny olizovaly hromadu slámy, pochutnávaly si na ní a tou chutnou svačinkou sílily čím dál víc.

Lidé hned přiběhli na pomoc. Každý vzal alespoň tu trochu vody, kterou měl doma, a snažil se po vědrech, hrncích nebo hrstkách plameny uhasit, ale vůbec se to nedařilo.

Všichni už se začínali bát. Jestli oheň neuhasí, může jim klidně shořet celá vesnice. Oheň je nenasytný a nikdy nemá dost.

Už to skoro vypadalo, že se oheň začne šířit od stohu k okolním domům, když tu se objevil usměvavý pán v zeleném obleku s dlouhými šosy, ze kterých kapala voda.

„Kdo to je?“ zeptala se selka, která si ho všimla jako první.

„Nevím, nikdy jsem ho neviděla,“ odpověděla jí sousedka.

Byl to vodník Vodička, ale to nikdo nevěděl.

„Nepomůžete nám hasit?“ zeptala se ho selka.

Vodník jen tiše přikývl a pak s prázdnýma rukama pospíchal k hořícímu stohu.

„Vodu!“ volala za ním selka, ale on jako by ji neslyšel.

Selka se sousedkou nad tím nechápavě kroutily hlavou, ale to, co se stalo potom, jim doslova vyrazilo dech.

Vodník vyždímal své šosy nad ohněm. Nejdřív jeden a pak druhý. Bylo v nich vody jako z půlky rybníka. Ten velký vodní příval plameny v tu ránu uhasil.

Všichni tomu neznámému zachránci děkovali, plácali ho po ramenou a hospodyňky mu za odměnu nabízely cukrované buchty nebo plný talíř guláše.

„A kde vlastně bydlíte?“ zeptal se ho sedlák.

Vodník Vodička ukázal směrem k rybníku. Teprve teď si všichni dali pět a pět dohromady. Nikdy nevěděli, že mají ve vesnici vodníka.

Když se Vodička dosyta najedl a napil, vrátil se zpátky do rybníka.

Protože sucho nepolevilo a slunko pražilo o sto šest, brzy vypukl další požár. Tentokrát běželi lidé rovnou k rybníku, aby jim vodník pomohl. Udělal to rád.

„Vy umíte hasit, že?“ zeptal se ho jeden malý klučina, když byl požár s vodníkovou pomocí uhašen. „Takže jste hasič, že?“ vyzvídal dál klučina.

Vodník se zamyslel, přikývl a odpověděl: „Vlastně ano.“

A tak měli ve vesnici prvního hasiče. Brzy se to rozkřiklo i po okolí a skoro v každé vesnici chtěli mít taky někoho, kdo se bude starat o hašení požárů, a tak postupně vznikaly další hasičské jednotky. Vodička byl ale úplně první a taky ze všech nejlepší.

Žebřík do nebe

Několik dlouhých dní zůstávalo nebe zatažené. Sluníčko bylo v mracích uvězněno jako v nedobytné tvrzi. Ani jediný paprsek neměl šanci k zemi proniknout. Najednou bylo na světě smutno. Lidé měli špatnou náladu, byli nevrlí a také nemocní. Ne nadarmo se říká, že kam nechodí slunce, tam chodí lékař. Ale i ten nakonec z nedostatku sluníčka onemocněl.

„Takhle to dál nejde,“ řekl si jednoho pošmourného dne Jindřich. „Musím s tím něco udělat!“ Jenže netušil co. Seděl u stolu s hlavou v dlaních a přemýšlel. Venku byla bez sluníčka stále tma, a tak už ani nevěděl, jestli je vlastně den nebo noc. Nevěděl to nikdo.

„Zkusím ty mraky odehnat a sluníčko vysvobodím,“ řekl si a s baterkou v ruce se vydal na půdu. Chtěl najít prak. Hračku ze svých dětských let. Chvilku to trvalo, protože prak byl až na dně veliké truhlice plné starých a nepotřebných věcí.